

TÄHKEKE

NR. 6 1975

Milleks on vaja loomaaeda?

Lähme loomaaeda! Küllap oled seda isalt-emalt rohkem kui üks kord palunud. Ja iga kord oled märganud siin mõnda huvitavat lindu või looma, keda varem tähele ei pannud. Ka «Täheke» käis Tallinna loomaaias. Mida ta seal nägi ja kuulis, sellest nüüd räägimegi.

Loomaaia direktor Karoly Stern töötab siin juba neliteist aastat. Tunneb siinseid elanikke nagu häid sõpru. Ta teab, kuidas nad käituvad, mida ja kui palju söövad, kuidas taluvad külma või kuuma, millal üks või teine loom on haige. Temalt küsisimegi: «Milleks on vaja loomaaeda? Kas ainult selleks, et tundma õppida erinevate maade loomi ja linde!»

Direktor jutustas:

«Jah, ka selleks. Kus me näeksime elusat tiigrit, leopardi, jääkaru või krokodilli? Eks ikka loomaaias.

Looduses on aga tuhandete ja sadade aastate jooksul toimunud suured muutused. Paljusid loomi ja linde on loodusesse jäänud vähe, osa on aga täielikult hävinud. Neid loomaliike säilitavad ja kasvatavadki loomaaiad. Meil siin on sellisteks loomadeks, keda looduses pole, prževalski hobune ja davidi hirv ehk miilu. Tulevikus hakkavad meilt teised loomaaiad saama väikesi Kaug-Ida leopardide.»

«Kas me jõuame lugeda, kui palju on loomaaias elanikke!»

Direktor naeratas ja vastas: «Ei tasu! Võtab liiga palju aega. Meil on rohkem kui 2000 looma, lindu ja kala. Erinevaid liike aga üle 400. Liikide rohkuselt on meist ees vaid Moskva ja Kiievi loomaaed.

Meil on elanikke kogu maailmast — külmalt põhjamaalt kuni kuuma Aafrikani. Üks vanemaid loomaaia elanikke on madu — tiigerpüüton. Ta elab meil juba 16 aastat. Haruldased on ka ahvid — šimpans ja orangutang.»

Enamikul meist on oma lemmikloom või -lind. Rääkisime sellest ka loomaaia direktoriga.

«Kõik loomad ja linnud on ilusad. Vaadake ainult tähelepanelikult. Igaüks neist on omamoodi, nii eluviisilt, suurusest, kehakujult kui värvilt. Selles ongi loomariigi ilu. Ja nad kõik on looduses väga vajalikud,» ütles Karoly Stern. Loomaaia kõige sagedasemad külalised olete teie, lapsed. Siinsed töötajad hoolitsevad suure armastusega loomade eest ja toidavad neid kõige vajalikuga. Iga teie poolt puuri visatud kompviek, saiatükk või ka ese rikub looma tervist. Sellepärast — hoidkem loomi, et saaksime neid jälle vaatama minna!

ELJU MARDI

KROONKURG on uhke ja edev lind. Tema põsed on erepunased ja peas kannab kroonina ilusulgi. Elupaik on Aafrikas — lõunast kuni Sahaara kõrbeni välja. Kroonkured armastavad seltskonda ja peavad sõprust ka teiste lindudega.

PRUUNKARU. Teda nimetatakse ka metsa-isandaks, kuna ta on hästi suur ja tugev loom. Tema toiduks on taimed ja marjad. Vahel maiustab ka kaerapõllul või käib mesilinde kiusamas. Aga kui karul on kõht hirmus tühi, murrab ta maha lehmagi.

Karude keskel

Nende lehekülgede lookesed on kirjutatud tädi Renate ja tädi Ljuba jutu järgi. Tädi Renate ja tädi Ljuba hoole all on loomaaia karupere. Aga karusid on siin palju: Karla, Kai, Lord, Looa, Lessi, Rommi, Mihkel ja kuidas nende nimed kõik on. Tädi Renate hakkas karude eest hoolitsema kaheksa aastat tagasi. Tädi Ljuba käis temaga alati kaasas, ehkki tädi Ljubal oli siis loomaaias omaette ja hoopis teine töö. Tädi Ljubal oli siis aastaid alles kuusteist, aga nii noorelt kiskjaid talitama ei lubata. Kas ma ütlesin juba, et tädi Ljuba on tädi Renate tütar? Ja et tädi Ljuba arvates on karude eest hoolitsemise töö niisugune töö, mida ei tasu ühegi teise tööga vahetada? Seda on edasilugemisel kasulik meeles pidada.

KARU MUSI

Karu annab musi keelega. See käib nii, et karu tõuseb tagakäppadele ja tõmbab keelega limpsti üle talitaja põse. Mõnel karul on niisugune musi tere eest. Kui tädi Ljuba või tädi Renate hommikul karumajja astuvad, ütlevad nad kõigepealt lahke häälega: «Tere, Karla!» Karla on loomaaia kõige suurem karu. Ta kaalub üks tonn. See on täpselt niisama palju kui tuhat kilogrammi. Tonnine Karla tuleb kähku võre äärde, saab musi kätte ja kobib rahulolevana puurinurka tagasi. Kui Karlast hommikul välja ei tehta, solvub ta hingepõhjani ja hakkab nutma.

Suur karu küll, aga nutab nagu väikene, heledalt ja haledalt: viu-viu-viu!

SABA JA SILMAD

Kui lõvi saab tigidaks, hakkab ta sabaga piitsutama. Kui tiiger on tige, näeb ka sabast ära. Karu sabast ei näe midagi. Karu saba on nii pisike, et sellega pole karul midagi ette võtta. Karude kavatsusi saab silmadest välja lugeda. Kui karu on kurjas tujus, on ka silmad kurjad.

KARU PISARAD

Hiljaaegu oli Tallinna loomaaias karupoeg Looa, kes pärast pooleaastaseks saamist Moskva tsirkusele müüdi. Aasta pärast saatis tsirkus Looa tagasi. Looa oli nii tigidaks muutunud, et dresseerijad ei julgenud talle enam lähedalegi minna. Karu reisipuur toodi loomaaeda. Tädi Ljuba ja tädi Renate juhtusid mõlemad kohal olema. «Looa, Looa, Loorakene!» ütles tädi Renate tasakesi. Karu jättis urina ja jäi kuulatama. Tädi Renate võttis puuriukse lahti. «Appi! Nüüd tuleb kallale!» hakkas Looa tagasitooja kisendama. Karu tõusis tagakäppadele, nuuksatas ja haaras oma kunagise kasuema sülelusse. «Siis ma nägin, kuidas karu silmadest pisarad nirisevad,» ütles Ljuba. Missugused on karu pisarad? Nagu inimeselgi. Suured ja selged.

KARU KADEDUS

Loomaaia õuel suures ringpuuris on neli noort karu. Kui talitaja ainult ühe vastu hea on, ainult ühel nina silitab ja kõrvatagust kratsib, lähevad pärast teised kolm äravali-tule üksmeelselt kallale. Ei tea, mis juhtuks, kui korraga kolme hellitaks? Siis oleks vist veel suurem riid majas. Tuleb ju ühel vae-sekesel kolm õnnelikku venda läbi tuusel-dada.

Kui tädi Ljuba oma mehega sõbraks sai, tõi ta tema kord karudele näha.

«Näe, Karla! Näe, Kail! Siin ta mul on.»

Noormees pani nii, nagu noortel inimestel kombeks, käe ümber Ljuba õlgade.

Rauh! Käis karu käpp läbi puuri. Peigmehe palitu oli puru mis puru.

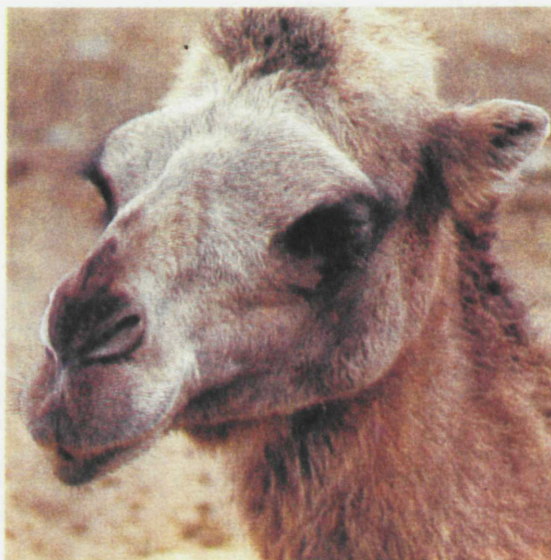
ISAMURED

Metsakaru pojad sünnivad talvel koopas. Isakaru magab omaette koopas, tema ei tea poegadest midagi.

Loomaaia isakaru ei tea samuti poegadest midagi. Välja arvatud Mihkel. Mihkli-nime-line isakaru ei taha eemal olla, kui ta elu-kaaslasel Liisil pojad sünnivad. Mihkel tun-neb isamuret.

Sündides on karupojad väga väikesed. Väiksemad isegi kui suure koera kutsikad. Algul hoiab karuema neid kogu aeg oma soojas süles. Aga tohutu suur isakaru Mihkel omakorda võtab emakaru käppade vahele, ja nii seal siis ühes sõbralikus keras leba-takse. Kui pojad suuremaks saavad, laseb Mihkel ennast rahulikult kõrvast sikutada ja kelgumäena kasutada. Nagu öeldud, on ta väga erandlik karuisa.

JÜRI RANT

IGAÜHEL OMA LEMMIKROOG

Oi, kuidas karumõmm tahaks aina mett limp-sida ja komme kröbistada! Ta on ju maias-mokk. Kuid mesi ja kommid ei täida kõhtu. Karule keedetakse tanguputru. Ja kas usute, et ka tangupuder maitseb mõmmile ülihästi. Suure inimahvi orangutangi lemmikrooks on viinerid. Sarvronk tahab kangesti keedetud muna. Jaanalinnutaoline kaasaar lausa formab

talitaja juurde, kui see talle musti ploome toob. Aga kaamelid, nagu isegi arvata võid, nosivad vaikselt heina süüa. Lövid, tiigrid ja hundid söövad muudkui toorest liha. Kui lõunasöök vähegi viibib, lähevad need kiskjalised tigidaks ja kukuvad urisema.

Akvaariumides ujuvad ilusad värvikirevad kalad. Nende toiduks on vesikirbud ja ussikesed. Kui krokodillidel kõht tühjaks läheb, ajavad nad lõuad hästi pärani ja vehivad sabaga. See siis tähendabki: «Andke süüa!» Talitaja toob lihakäntsakaid ja kalu. Krokodillid söövad kõhu täis ja heidavad magama. Nad mõnulevad basseinivees kolm päeva ja alles siis nõuavad uuesti süüa.

Ahvid on lõbus rahvas. Nende toiduks on kõik

see mis inimestelgi, ainult anna ette. Ja maiad on nad ka. Nägin, kuidas Miki-nimeline ahv saiaviilult moosi ära limpsis ja muud ei söönudki. Aga mis ta veel pärast tegi! Loopis kõik lõunast järelejäanud kartulid ja porgandid põrandale laiali, va ulakas. Talitaja Eva häbis-
tas Mikit ja lubas teda vitamiinidest ilma jätta. Kuid midagi ei aidanud. Miki kargas puuris ringiratast ja tegi koerust edasi. Muide, ahvidele maitsevad vitamiinid. Nad võivad silma pilgutamata ka igasuguseid muid tablette süüa, olgu need siis magusad või nii kibedad kui tahes. Mõned loomad on kole ahned. Kui aga saavad, kohe söövad teiste eest toidu ära. Niisugune oli ka hüään Suulu. Ta viitsutas kõhju oma toiduportsjoni ja veel suguvenda-

dele määratud toiduportsjonid. Natukese aja pärast hakkas Suulu niutsuma: «Kõht valutab!» Suulu viidi arstimajja ja seal ta pidi mitu päeva vaikselt lamama ning liharoa asemel ainult palja puljongiga leppima. See oli ahnuse palk.

ITA SAKS

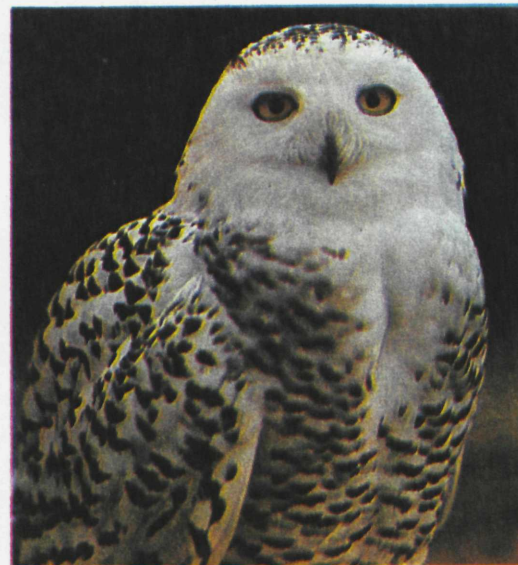
DAVIDI HIRV. Pärit Hiinamaalt. Elab veel üksnes looma-
aedades.

KAAMEL. Ta eluneb veevaestes kõrbetes. Pärast joomist
võib ta kuni nädal aega janu kannatada.

UNGARI STEPIVEIS on rohtlate loom. Aafrika rohtlates
eluneb **SEBRA** ja kõrbetes kõrberebane **FENNEK**.

Kaugel põhjamaal on **LUMEKAKU** kodu.

ŠIMPANS on väga sõbralik, väga tark ja väga elavaloo-
muline inimahvlane.

OPERATSIOONITUBA

Ka loomaaias on operatsioonituba. Ega siin valu tunta. Kellel väiksem viga, sellele tehakse tuimestus, kellel suurem, see pannakse narkoosiga magama. Ärgates on valu juba läinud. Kõige kannatlikumad patsiendid on ahvid. Nad on nii uudishimulikud, et arste ja arstiriistu uudistades unustavad valu hoopis. Ainult antiloobid on suured argpüksid. Juba enne operatsioonituppa toomist tuleb neile rahustit anda, muidu nad võivad lausa surra hirmu kätte. Aga lõikustoas on olnud ka selliseid haigeid, kes üldse häält ei tee, ei piuksatagi. Mis te arvate, kes see oli? See oli kala — suur loorsaba. Hiljuti lõigati tal kasvaja ära ja nüüd tunneb ta end hästi.

HÄDAS AITAB ARSTIROHI

Hiljuti jäid kuue meetri pikkusel püütonil silmad haigeks. Kuusteist aastat on ta loomaia elanik olnud. Aga selles eas on püütonid päris vanakesed juba. Silmad aina kipitasid ja päev-päevalt jäi nägemine ikka nõrgemaks. Ühel päeval ei näinud püüton enam üldse. Arstid proovisid mitmesuguseid rohte. Suur püüton elavnes, tõstis pead valguse poole ja tundis huvi toidu vastu. Nüüd näeb vanake jälle päikest ja lapsi.

Aga ega loomadki taha hea meelega arstirohtu võtta. Ikka tuleb rohud kõige maitsvama toidu sisse ära peita.

Oi, milline maiusroog võib olla kalamaksaõil!

Valged jääkarud, näiteks, võtavad kõiki tablette sisse kalamaksaõliga. Pärast sellist rohuvõtmist limpsivad nad suud ja paluvad lisa.

ARSTITÄDIDE MURE

Sügisel ja talvel on arstitädide mure kõige suurem. Loomadel on sel ajal sageli nohu ja paljud põevad kopsupõletikku. Lõunamaa loomad peavad siis hästi palju vitamiine sööma ja kunstliku päikese all päevitama. Puuride kohal on neil sellised lambid, mis põledes on nagu väikesed päikesed. Nende all tuleb soojamaa loomadel mitu tundi päevas mõnuleda.

Ja veidrikud on ikka need piisonid, kaljukitsed ja teised sõralised. Selle asemel et vett juua, limpsivad nad lund. Lumes on palju mürgiseid aineosakesi, mis teevad kõhus hirmsat valu. Sellised mürgised osakesed langevad lumme korstnate suitsust. Vaat miks lapsedki ei tohi lund limpsida! Kui te talvel suusatada ei saanud, siis lohutage end sellega, et loomaia loomadel oli niimoodi jälle kergem. Nad olid vähem haiged kui lumerikastel talvedel.

LUDMILLA MÄGI

Siin näed KUDUANTILOOBI poega. Kudud on ilusad Lõuna-Aafrika loomad. Neil on pikad sihvakad jalad ja seetõttu võivad kas või kihutava autoga võidu joosta.

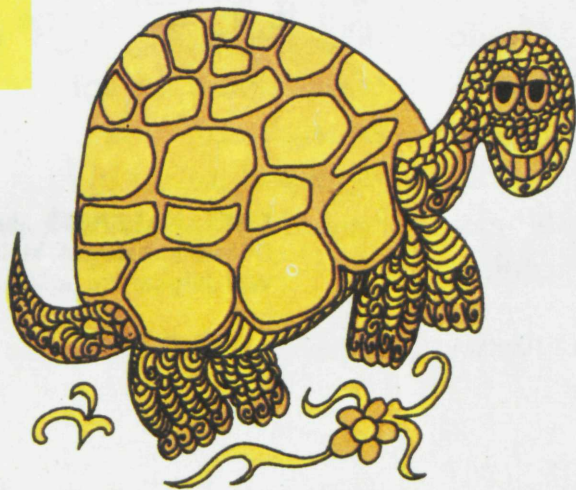
ELLEN NIIT

ONU ÖÖBIKU ÖÖLAUL

Öökullid töötavad öösel.
Teerullid tavaliselt öösel ei tööta.
Hiired töötavad ööd kui päevad,
et ise süüa ja öökulle sööta.
Öisel ajal töötavad ööbikud ka
lepavõsas ja toomesalus,
sest et nemad ei armasta töötada
teiste töömeeste jalus.

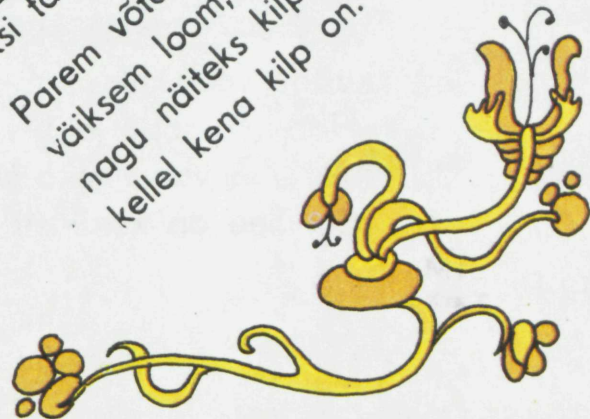
PUUBOA. Kuni kahe meetri pikkune roomaja. Eluneb Lõuna-Ameerika paksudes niisketes metsades. Kuna boal ei ole mürgihambaid, võib julge mees teda kätte võtta. Kuid effevaatus ei ole siiski asjatu: boa hammustab õige valusasti ja mässib oma külma niiske keha kätte ümber.

ENO RAUD

BOA VÕI KILPKONN?

Suur ja jäme boamadu
pole mingi toamadu.
Vingerdades roomab boa,
üksi täidab terve toa.
Parem võta toaloomaks
väiksem loom, kes nii ei roomaks,
nagu näiteks kilpkonn,
kellel kena kilp on.

ENO RAUD

LAISK LAISKLOOM

Elas kord üks laisk laiskloom.
Oli see vast alles laisk loom:
päevast päeva aina rippus puus,
lehepuru hapuks kippus suus.
Lõpuks läks ta päris raisku, sest
laiselda ei viitsind laiskusest.
Aga kui ei laiskle laiskloom,
on ta juba liiga laisk loom.

Kuidas jõehobu ära tunda

TŠEHHI KIRJANIK
HANA
DOSKOČILOVÁ

Kui te kohtate kunagi Aafrikas hiiglasuurt looma, kes liigub edasi nagu tank ja puhib seejuures nagu vedur, siis proovige teda kōditada kaenla alt. Kui ta naerma ei hakka, on tal jõehobu nahk ja ta võiks tõesti olla jõehobu. Kuid kindel see veel pole. Võib-olla te ei kōditanud teda küllalt. Igaks juhuks küsige veel, kuidas ta nimi on. Kui ta teile vastab: «Hob-hob-hob» ja siis veel haigutab, justkui tõstaks üles vana auto kapoti, ei või enam kahtlust olla. See on kindlasti tema.

Tõlkinud ELLE TURKINA

Tahan olla elevandipoeg

ENE KIRJANIK
GRIGORI OSTER

Oli väga palav ilm ja kõik istusid järve kaldal. Ahvipärdik ütles: «Mina võin olla tsirkuse akrobaat!»

«Aga mina,» uhkustas papagoi, «võin olla magnetofon!»

«Aga mina võin olla laevatross,» sõnas madu. «Aga mis sina võid olla?» küsiti elevandipojalt. Elevandipoeg mõtles, mõtles ja vastas: «Mina võin olla elevandipoeg.»

«Mõtles!» naersid kõik. «Sa oled niigi elevandipoeg. See pole huvitav.»

«On küll huvitav,» solvus elevandipoeg. Ta läks loomaaeda ja hakkas seal tööle elevandipojana. Ja selgus, et see on tõepoolest huvitav. Kui te ei usu, minge ja vaadake ise!

Tõlkinud LEELO TUNGAL

SIBERI KALJUKITS eluneb karjadena Kesk-Aasia mägedes. Kitsed kepslevad kivirahnude vahel, ja kui tarvis, hüppavad julgelt üle laiade mäelõhede ühelt kaljult teisele.

Väike muinasjutt kaelkirjakust

TŠEHHI KIRJANIK
HANA DOSKOČILOVA

Elas kord kaelkirjak, aga ta oli väga väike, ainult peajagu pikem kaktusest. Õhtul, kui kõik loomad kogunesid aasale, ei näinud väike kaelkirjak selles tunglemises midagi. Ta pidi kogu aeg kõike küsima, kogu aeg nuruma, et ema võtaks teda sülle ja tõstaks üles. Väike kaelkirjak oli väga uudishimulik. Aga kaelkirjakuemal on muudki teha, kui kogu aeg midagi oma lastele näidata ja jutustada. Ja kaelkirjakud ei oska ju üldse kikivarvule tõusta. Seepärast pidi väike kaelkirjak õppima oma kaela venitama. Ta venitas seda hommikust õhtuni, sest kogu aeg oli ju midagi vaadata. Kael venis nagu närimiskummi ja väikesest kaelkirjakust oli äkki saanud suur kaelkirjak. Ta nägi ja teadis nüüd palju ja ta ei olnud sugugi rumal. Aga kas sa kujutad ette, kui raske oli suurel ja targal kaelkirjakul sellest kõrgusest alla kummarduda, et järvest juua? See oli tal väga raske. Väga.

Tõlkinud ELLE TURKINA

AMUURI LEOPARD. Kaug-Ida metsades elunev suur kaslane. Inimest kohates püüab leopard end ära peita. Kui see tal ei õnnestu, tungib vägevalt möirates inimesele kallale.

HOLGER PUKK

Uus loom

Oinas puksis ühte ja puksis teist. Virutas koera uppi ja varsa kukerkuuti. Puksas pullikest ja müksas piimaandjat. Sellest tõusis palju paksu pahandust. Loomade nõukogu ei jõudnud kaebusi ära kuulata.

«Va pahur oinas!»

«Va tige loom!»

«Mis ta endast mõtleb!»

Niimoodi põlastati, niimoodi kurjustati.

Loomade nõukogu kutsus oina aru andma, oma tegusid kahetsema.

Oinas tuli, pea norus, ja ütles:

«Aulik nõukogu! Olen süüdi. Olen täielikult süüdi. Aga vabanduseks lubage lausuda: mina mõtlen suuri mõtteid. Sellepärast tahan vaikust. Kuid koer haugub, varss hirnub, pull mõirgab, lehm möögib. Nad segavad mind...»

Nõukogu hakkas naerma:

«Kuule upsakat juttu!»

«Va oinas, või tema mõtleb!»

«Mida sa oled välja mõtelnud?»

Ja nõukogu otsustas:

«Sina, oinas, pead ümber kasvama. Pead saama uueks loomaks. Seltsimehelikuks, sõbralikuks

loomaks. Võta hobusest eeskujul!» Hobune istus nõukogus kõige kõrgemal toolil. Andis sõna ja kinnitas otsuseid. Upsakust ei sallinud, looderdamist ei lubanud.

Vahel lõi kabjaga lauale ja ütles:

«Aitab lori! Asja juurde!»

Siis tõmbasid paljud nina vingu. Aga mis parata. Tuli lühemalt rääkida. Tuli asjalikumalt arutada.

Oinalugu sai läbi. Loomad läksid laiali.

Oinas kepsis hobuse juurde ja ütles:

«Auväärt hobune! Aita mind uueks loomaks ümber kasvada. Anna mulle oma nime esimene täht! Oinas — see kõlab nii labaselt. Aga «hoinas» on palju suursugusem! Ah, kui-

See on SIBERI TIIGRI poeg. Ta vaatab sulle otsa niisuguse armsa näoga, nagu kutsuks mürama. Kuid ei tohi unustada, et tiigripojajal on nõelravavad küüned ja tugevad hambad. Aga sellel teisel pildil on EESEL oma pisipojaga.

das see kõlaks: hoinas, hhoinas, hhhoinas! See on nagu üks aukartlik ohel Uuel paremal loomal peab ka uus parem nimi olema!» Hobune ei teinud h-tähest numbrit. Temal oli ükskõik, kas olla hobune või obune. Peaasi et tööd oleksid tehtud ja kord majas. «Võta, kui see aitab sind uueks loomaks saada!» ütles hobune. Ja oli sellest hetkest peale obune. Oinast aga sai silmapilk hoinas. Järgmisel päeval läks hoinas nõukogu istungile ja ütles: «Ma olen nüüd ümber kasvanud. Ma olen uueks loomaks saanud. Mu nimi on nüüd hoinas! Hhoinas!» «Oo!» hüüatas nõukogu. «Hoinas! Kuidas see

kõlab! Kui peen ja suursugune loom on temast saanud! Hhoinas!» «Palju suursugusem kui obune!» hüüdis keegi, kes armastas tühja lobiseda. «Aga muidugi!» kinnitas nõukogu. «Obune — see on nii labane!» «Maha obune!» hüüdis seesama lobiseja. «Elagu hoinas!» «Elagu! Elagu! Elagu!» karjus kogu nõukogu. Ja hoinas juhutati kõige kõrgemale toolile. Aga koer, varss, pullike ja piimaandja said veel valusamini puksata. Sest nõukogu otsustas: «Meie suursugune hoinas mõtleb suuri mõtteid. Ta vajab rahu. Kes segab, saab sarvega!»

HEA TIIGER

ADOLF RAMMO

Küll kirjutati tiigrist paha, et kõndis poodi leti taha.

Sõi seitse rōngast vorsti ära, sõi sinki, liha, tegi kōra.

On tiiger aga hea ja ilus, ta pōõnab puuris pargi vilus.

Ma ise olen teda nōinud ja kissitamas, kiss-kiss!, kōinud.

Ei kipu tema ũldse poodi, mis sellest, et on kassi moodi.

Hing ũksi ũha koju kipub, ũrgmetsa-kũljes sũda ripub.

JORI VILDE

Lammas ja hunt

Kord läks lammas laande luusima. Kohtas hunti. «Tere, vōsavillem!» ũtles lammas.

«Tere,» vastas hunt.

«Mu kōht on tũhi,» kurtis lammas.

«Tũhi kōht on kōige parem kokk,» ũtles hunt.

«Ma sōõn su ära,» oli lammas sōjakas.

«Ega ometi tōsiself?» kũsis hunt.

«Tōsiself muidugi,» teatas lammas.

«Ee . . . ei tea, kas tasub?» kratsis hunt kōrvatagust.

«Ma olen vōga nōljane,» lausus lammas kurvalt.

«Sōõ rohtu,» ũpetas hunt.

«Rohtu sōõn ma iga pōev,» vastas lammas. «Ma ei taha enam rohtu. Tahan vaheldust oma toidulauale.»

«Hm,» tegi hunt. «Sōõ siis . . . sōõ siis kaselehti.»

Nakitseki lammas prooviks paar kaselehte.

«Tāitsa maitsvad,» ũtles ta siis rōõmsalt. «Neid sōõn ma mōnuga.» Lammas asus isukalt kaselehtede kallale.

Hunt aga sōrkis oma teed.

Varsti oli lambal kōht tōis.

Tal oli hirmus hea olla.

«Kaselehed on ikka heaks toiduvahelduseks kũll,» arutas lammas endamisi. «Eriti siis, kui kōht on tũhi.»

Tōsi mis tōsi, tũhi kōht on kōige parem kokk.

TEEME LAHTI POSTIPAUNA!

LOOMAAIAS

Loomaaias elavad kaks karupoega, Griša ja Miša. Miša on vallatu, Griša aga rahulik. Neil on puuris mõnus ase. Päeval hullavad Griša ja Miša teiste noorte loomadega. Nad kukerpallitavad ja möllavad niisama.

Ühel päeval, kui loomadele jälle toiduportsjoneid jagati, tuli Mišale vallafamistuju peale. Ta läks ühe rebase toidu juurde ja proovis seda. Toit maitses ja ta hakkas sööma. Noor rebane tahtis samaga tasuda. Ta jooksis Miša toidu juurde, maitses seda, kuid tõmbas nina kohe toidust eemale. See ei meeldinud talle. Siis puhkes tüli. Loomad kiskusid teineteist nii, et karvad lendasid. Kakluse lõpetas talitaja Nataša. Ta lahutas vihased loomad.

Rebane oli kaua aega Mišaga pahusis ja haudus kättemaksuplaane, kuni tüli lõpuks unus.

MARI LAHTMETS,
Kehra Keskkooli
III-a klassi õpilane

«Käisin loomaaias» — joonistanud A. Tisleri nimelise Kunda Keskkooli I klassi õpilane ELO HENN.

KÕRVIKU KÕRVIK

Elas kord elevant. Tal olid suured kõrvad ja sellepärast kutsusid loomad teda Kõrvikuks.

Kord läks Kõrvik poodi. Poes olid müügil kõrvadega mütsid. Kõrvik vaatas mütse ja küsis: «Mis need on?»

«Need on vahvad mütsid, tutid peal ja puha!» ütles sisalik Kalman, kes töötas müüjana. Kõrvikule meeldisid need väga. Ta ostis endale ühe ja kandis seda alati, kui olid külmad ilmad.

Nüüd kutsutaksegi sooje karvamütse kõrvikuteks.

JAAN MURUMETS,
Tallinna 32. Keskkooli
III-c klassi õpilane

HUNDILAUL

**ÕÖSEL PAISTAB KUU,
ULUB HUNDI SUU:
«UU-UU,
UU-UU!»**

**TÕMBAN TEKI ÜLE PEA,
LASEN UNEL MAITSTA HEA.
UU-UU,
UU-UU!**

MART KLAASSEN,
Ants Laueri nim. Märjamaa Keskkooli
II-b klassi oktoobrilaps

TAGAKAANEL

ÜLAL: marabud
pelikan
flamingod

ALL: paljaspea-raisakotkas
kääpakotkas
kumai

Kõik pildid loomaaias pildistanud
TAVI GREPP ja GUSTAV GERMAN

HALLHÜLGED

Suvasime vanaema ja onuga Aegna saarel. Pühapäeval tuli isa meid vaatama. Otsustasime siis kõik randa minna.

Juba eemalt nägime üht suurt lame-dat kivi. Ronisime onuga kivile ja hakkasime päikest võtma. Isa jäi alla. Peesitasime ja peesitasime. Isa ja onu jäid magama. Mul hakkas juba igav. Äkki nägin eemal üht suurt kala. Ta oli ka kivi peal. Mõtlesin, et see on vist hai. Teadsin küll, et meie vetes haisid ei ole, aga arvasin, et on juhuslikult siia triivinud. Äratasin isa ja onu. Isa ütles uniselt: «Las hai olla pealegil! See võib olla ka teine haruldus, tuur. Maitsev kala.» Onu jäi kala kauemaks silmitsema. Hakkas siis laginal naerma ja ütles: «Tore tuur küll! See on ju kolmas haruldus, hüljes.»

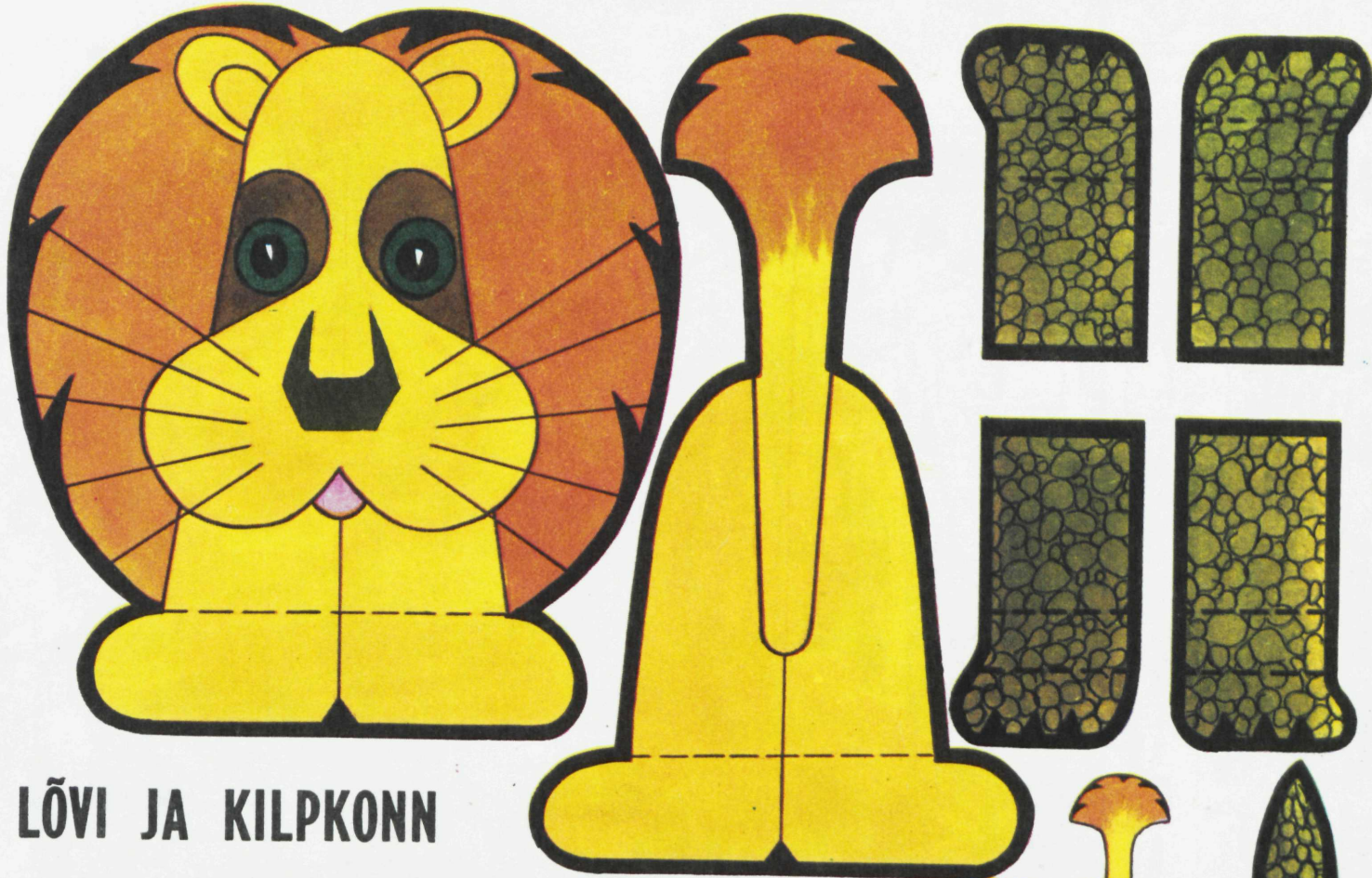
Jäime kõik suuril silmil hüljest vaatama.

Tõsi mis tõsi, see oli Eesti suurim hülgeline — hallhüljes. Ta oli hallikasmust ja vurrud olid tal pikad. Varsti tuli ka teine hüljes tema juurde. See oli samasugune, aga väiksem. Nad olid hästi tähelepanelikud. Niipea kui läksime neile lähemale, et neid pildistada, ujusid nad eest ära või sukeldusid.

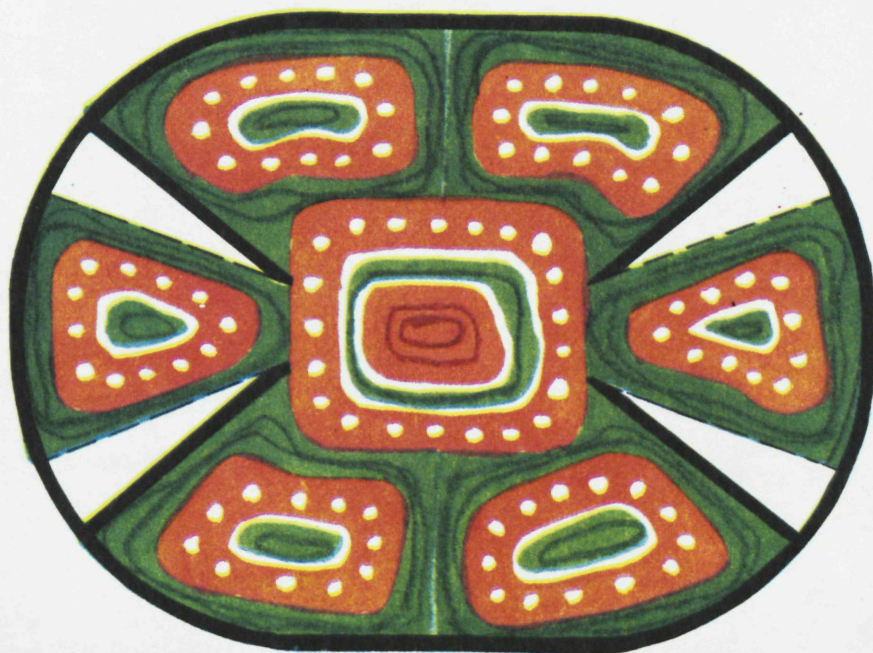
Vaatasime hallhülgepaari kaua, sest seda juhtub harva, et hallhülged saare või mandri lähedusse ujuvad.

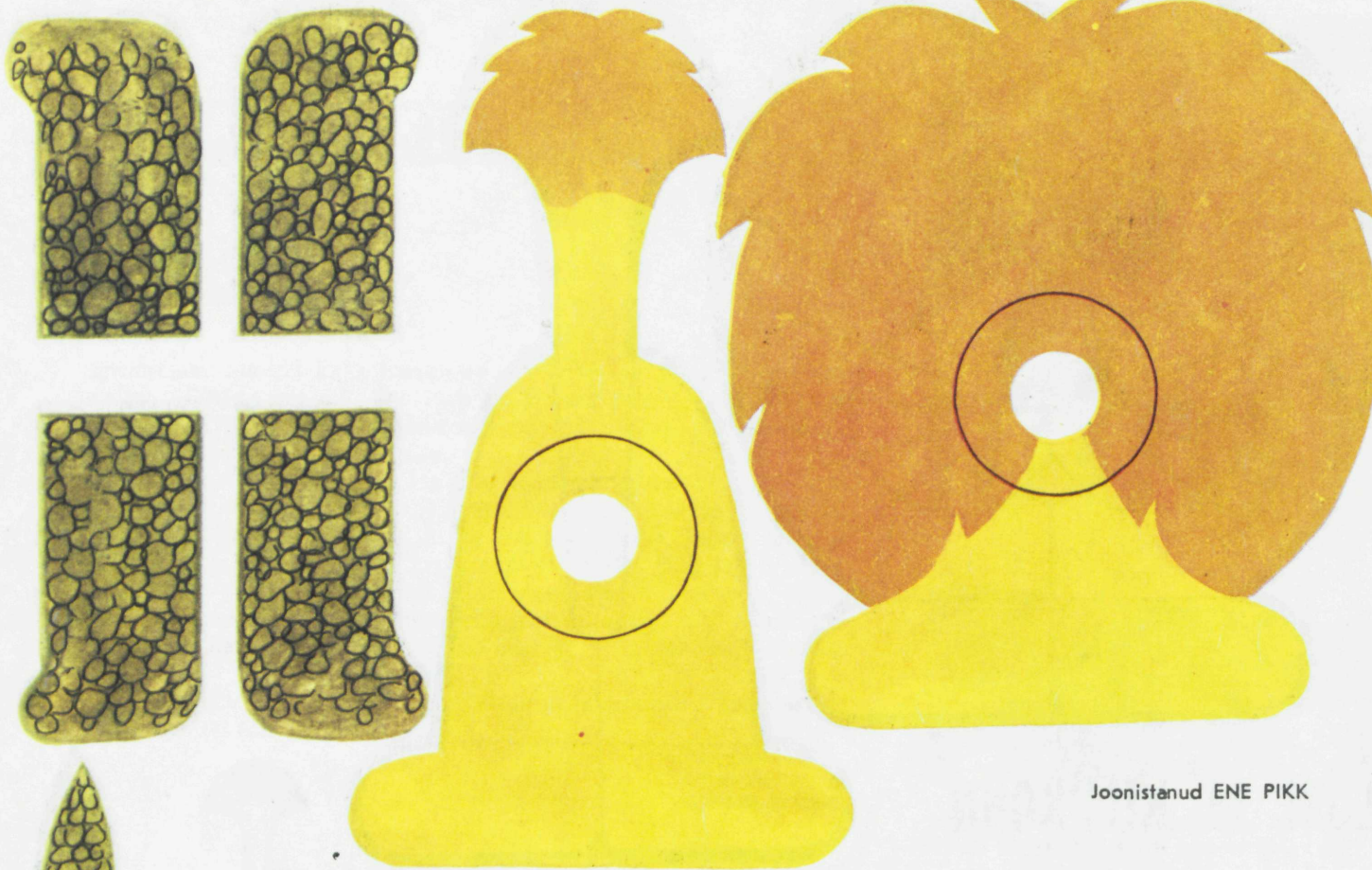
TRIIN RAHNU,
Tallinna 32. Keskkooli
III-b klassi õpilane

SEDA PUNAST JOONT MÕÕDA LÕIKA VÄLJA KÕRVALOLEY KÄSITÖÖLEHT

LÕVI JA KILPKONN

Joonistanud ENE PIKK

Käsitöölehel olevad lövi ja kilpkonna osad lõika mööda jämedaid musti äärjooni välja ja liimi vastavalt joonisele kokku. Lövi kereks võta tühi niidirull, mille külge, ringiga märgitud kohta, liimi pea- ja tagaosa. Kilpkonna kilbil on neli valget kolmnurka. Nende serva (piki jämedaid musti jooni) tee sisselõiked. Seejärel kata valged kolmnurgad liimiga ja keera kilbi ääre alla nii, et kilp muutuks kumeraks. Jalgadele, peale ja sabale tee kriipsjooni mööda murded.

HELJO MÄND

NINASARVIK

AAFRIKA ON PÕNEV MAA,
JAANALINDE NÄHA SAAD.

KÖNNID RINGI DŽUNGLI KANDIS,
DŽUNGLI KANDIS ELEVANDID.

ROHTLAS KOHTAD SA GASELLE,
NOBEJALGSEID JOOKSUSELLE.

AGA METSAHARVIKUS
LEIAD NINASARVIKU,

KES ON ILMASTILMA KURI,
KURI NAGU TUHAT MURI.

NINASARVIK, NINA MAAS,
TATSAB NII, ET MÜTSUB MAA.

TÖTTAB HARVIKUST SAVANNI,
TAHAB VÖTTA PÄIKSEVANNI,

KISUB SELJAST PAKSU NAHA,
LAOTAB NAGU VAIBA MAHA.

SUURE ROOSA PÖRSSA MOODI
MÖNULEB TA ROHUVOODIS.

SOOJUST ÖHKAB ILMARUUM,
PÄIKENE ON TULIKUUM,

SÜDAMESSE ULATUB,
KURJUSE SEAL SULATAB.

NINASARVIK, NINA PÜSTI,
NAERAB ÜKSI LÖBUSASTI.

Esikaanel TAVI GREPI
foto «Lövi — loomade kuningas».

Детский журнал ЦК ЛКСМ Эстонии и Совета Пионерской организации Эстонской ССР «Тäheke» («Звездочка»). На эстонском языке. Выходит один раз в месяц. Типография Издательства ЦК КП Эстонии, Таллин, 200 001, Пярну маantee, 67-а. Адрес редакции: ЭССР, Таллин, 200 101, Пярну маantee, 67-а. Цена 15 коп. Заказ № 1286. Тираж 71 000.

ELKND Keskkomitee ja ENSV Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu lastejakiri «Täheke» nr. 6 — 1975, XVI aastakäik, ilmub üks kord kuus, EKP Keskkomitee Kirjastus. Toimetuse address: Tallinn 200 101, Pärnu mnt. 67-a.

Kolleegium: E. Haamer, V. Kofkas, E. Mardi (peatoimetaja), H. Mänd, A. Piirma, H. Raiffiste. Peatoimetaja kt. O. Saar, kunstiline toimetaja E. Pikk, vanem tehniline toimetaja V. Hurti, vanemkorrektor E. Orgmeis.

Telefonid: vastutav sekretär 681-319; kunstiline toimetaja 681-321; koolilelu teadus, tehnika 681-315; kirjandus, kirjad 681-317; vanemkorrektor 681-316; üldtelefon 681-318.

Laduda antud 4. V 1975. Trükkida antud 23. V 1975. Trükiaru 71 000. Ofsetpaber nr. 1 60, 90/8. Trükipoognaid 2. Arvestuspoognaid 2.65. MB-06432. Tellimise nr. 1286. EKP Keskkomitee Kirjastuse trükkikoda, Tallinn 200 001, Pärnu mnt. 67-a.

ARVA ARA! ARVA ARA! ARVA ARA! ARVA ARA! ARVA ARA! ARVA ARA!

LEIA SELLELT PILDILT 25 K-TÄHEGA ALGAVAT SÖNA.

Joonistanud AVO PAISTIK

НИНД 15 КОР.
ИНДЕКС 78231

